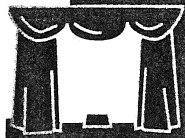

Platea

Mercè Saumell

El públic es va acostumant, cada cop més, a assistir a les representacions dels petits teatres que s'han obert darrerament a Barcelona. 'Rosvita' i 'La tragèdia còmica' són una mostra de l'oferta alternativa d'aquestes sales, a més de ser dos monòlegs de gran interès.

Tantarantana i La Casona, dos sales de petit format, amplien l'oferta escènica

Nous temps per al teatre

L'establiment d'una sèrie de sales de petit format a Barcelona ha comportat l'aparició d'un nou circuit, que ha dilatat decididament l'oferta teatral de la ciutat i al qual el públic va accedint de forma creixent. Entre d'altres, dos d'aquests miniteatres han presentat les darreres setmanes dos monòlegs, dos espectacles de marcat interès. Són el Teatre Tantarantana, situat al barri de la Rivera, i la Sala Alternativa La Casona, de Sants.

De primer, i amb l'ajut de l'Institut Italià de Cultura, el Teatre Tantarantana va mostrar l'últim muntatge de Ravena Teatro (antiga Companyia delle Albe), un dels grups més representatius del nou teatre italià. S'ha pogut veure, per tant, una posada en escena d'estètica contemporània a partir d'un dels personatges més fascinants del teatre occidental: Rosvita de Gandersheim, la monja-dramaturga del segle X que va escriure drames edificants inspirant-se en Terenci.

D'aquesta manera, recollint fragments de diverses obres, Ermanna Montanari ha reescrit i interpretat el món de Rosvita, expressat per mitjà d'una obra apassionada que recopila l'èxtasi religiós juntament al sadisme davant refinades tortures.

Per la seva part, i fidel a l'herència del *teatro immagine* que tanta fama va obtenir a Itàlia als anys 70 i 80, Mario Martinelli ha realitzat una direcció escènica basada en l'atractiu d'unes imatges i d'uns objectes que, a la vista de l'espectador, des d'un bon inici, són utilitzats per l'actriu en un recorregut d'accions, en una mena de *via crucis* que coincideix amb les

deix amb les diferents parts, set en total, de l'espectacle.

Cal destacar, per exemple, l'episodi de les converses de la prostituta Taidè, interpretades des d'una aurèola blasfema de neó de color vermell, o la narració dels turments infrigits per Dulcici a les santes verges Agape, Quiònia i Irene, contemplats per l'actriu travestida, per aquesta ocasió, en un golut i morbós militar romà.

L'encert de *Rosvita* és suggerir, amb el mínim d'elements, tota una imatge gairebé esotèrica (Rosvita escrivint estranys signes amb tinta vermella o mesurant amb una cinta l'òrbita dels cossos celestes, etcètera). Així, en un espai escènic de reduïdes dimensions, presidit per la imatge d'una santa medieval, de la qual l'actriu esdevé un *alter ego*: la mateixa indumentària, els mateixos atributs...

Rosvita transcorre en una alternància de parts parlades i parts purament gestuals, en les quals la intèrpret realitza una sola acció d'una forma obsessiva, com ara dansar sen-

sualment o cal·ligrafar signes estranys.

Ermanna Montanari va escriure aquest text sobre Rosvita, la misteriosa monja saxona, en sortir d'una greu malaltia. I tant ella com el director han incidit en plasmar el patiment, d'una forma poètica, present en l'esperit de Rosvita, una autèntica "malalta de la religió". Actriu i director han

creat en conseqüència uns personatges que més aviat esdevenen marionetes, sense trets psicològics, caracteritzats tan sols per les seves accions impulsives i febrils.

El resultat ha estat un espectacle agosarat i atractiu que ens endinsa en l'univers místic i hermètic de Rosvita, la primera dramaturga del teatre occidental.

